

А когато тѣ чули, въ каква опасностъ е било изпаднало тѣхното жабче, не знаели просто, що да правятъ отъ уплаха. Съ най-голѣмия тѣхенъ неприятель се бѣ срѣщнало милото имъ жабче, дори говорило съ него! Безъ много бавене тѣ напуснали поляната и се прибирали задружно въ дома си. А най-страшно било, кога вечерята се завърнала и майката и чула за случката. Неутѣшно тя оплаквала най-малкото си чадо, което безъ малко щѣло да се изгуби. Съ сълзи на очи тя заклѣла неопитното жабче, никога да не се спира близо до щърка, а отдалече, щомъ види червенитѣ му крака, да го избѣгва.

Сжщо и младото щрѣкче било строго смѣрано отъ майка си, кога на лѣгане ѝ разправило за малкото жабче.

— „Глупаво дѣте! — гълчалъ стариятъ щрѣкъ, — кой би изпусналъ отъ уста най-сладката хапка! Другъ пжтъ бжди по-умно и недѣй губи врѣме съ такива безполезни разговори.

На другиятъ день, когато майката и възрастнитѣ жабчета излѣзли по дневната си работа, малкото жабче, трѣбало да остане за наказание въ кжщи. Тжжно седѣло то въ едно кжтче и мислѣло за вчерашния си приятель. Нему не се искало да вѣрва, че едно такова хубаво, гиздаво животно, каквото било щѣркчето, би могло да бжде тѣй свирѣпо, както го описвали майката и другитѣ жабчета. — „А и какъ любезно говорѣше! — мислило си жабчето за щърка. — Той сигурно е много по-добъръ отъ другитѣ си събрата и безъ право го обвинява майка ми“ . . . .

Малкото жабче не могло вече да се стърпи; прѣдпазливо то изпѣлзяло прѣдъ изхода на дупката и погледнало къмъ слънцето, за да види, кое врѣме е. „Сега сигурно той ще бжде пакъ тамъ, на поляната!“ — И безъ да му мисли повече, жабчето подскочило напрѣдъ. Ала изведнажъ минали му прѣзъ умъ думитѣ на майка му и то се върнало пакъ въ дупката.

На слѣдниятъ день, когато жабчето трѣбвало пакъ да остане въ кжщи самó, то не могло вече да се